

KRO-documentaire: 'Ambities in een lastig lichaam'

“Mensen twifelen aan je kwaliteiten als mens”

“Mensen vragen zich wel eens af of twee gehandicapten voor een kind kunnen zorgen. En wat als het kind opgroeit. Zal het gepest worden op school, want twee gehandicapte moeders, dat kan eigenlijk niet? Mensen twifelen gewoon aan je kwaliteiten als opvoeder, maar ook als mens. Dat is pijnlijk.”

Dagmar Wenink (35) raakte op 19-jarige leeftijd halfzijdig verlamd na een val. Een grote wens van haar en haar blinde vriendin Yvonne Oerlemans (35) is een kind. De documentaire '**Ambities in een lastig lichaam**' (30 april, 22.33 uur, Nederland 1) van Arnold Folkerts en Ada van de Weijer, in opdracht van de KRO en de Gehandicapten Organisatie Nederland, die dit jaar vijftig jaar bestaat, volgt een aantal lichamelijk gehandicapten die een evenwicht proberen te vinden tussen een onwillig lijf en een ambitieuze geest.

Tijdens een mijnongeluk in 1948 liep Jacques Nijsten (72) een dwarslaesie op. Zijn leven is nauw verbonden met dat van zijn vrouw, die hem al die tijd heeft verzorgd. “Ik ben echt verwend door mijn vrouw”, zegt hij. “Ze verzorgt me 24 uur per dag. Ooit hebben we een professionele hulp in geschakeld, maar dat was niks. Die behandelde me als een kind.”

De heer Nijsten heeft in de vijftiger jaren hard gevochten om als gehandicapte een betaalde baan te krijgen en was de eerste rolstoeler in Limburg met betaald werk. Hij heeft nooit bij de pakken neer gezeten. Mede door de onvoorwaardelijke steun van zijn vrouw heeft de heer Nijsten zich maatschappelijk kunnen ontwikkelen tot wat hij nu is: een gewaardeerd bestuurder. Zo is hij mede-oprichter en ere-lid van de latere Gehandicapten Organisatie Nederland (GON) en actief medewerker van de GON-afdeling Oostelijke Mijnstreek. Het laatste wapenfeit van deze organisatie is het plaatselijk regelen van vervoer voor gehandicapten. “Het vervoer voor gehandicapten is

slecht geregeld en duur. Daarom regelen we het vervoer nu zelf - we hebben een bus en een auto aangeschaft. Steeds moet ik voor de organisatie nieuwe oplossingen verzinnen; dat ligt mij wel. Nee, op deze manier wil ik wel honderd jaar worden."

Niettemin maakt het echtpaar zich wel degelijk zorgen over de toekomst, want stel dat mevrouw Nijsten niet meer in staat zal zijn om voor haar man te zorgen. Ze zegt: "Als ik ziek word en niet meer voor hem kan zorgen komt Jacques misschien straks in een tehuis terecht. Dat lijkt me vreselijk."

De heer Nijsten beseft dat hij volledig afhankelijk is van zijn vrouw en verstopt deze problemen.

Totaal gehospitaliseerd

Yvonne en Dagmar ontmoetten elkaar vijf jaar geleden tijdens een cursus. Het klikte meteen en na korte tijd woonden ze samen in een aangepast huis van het Focusproject. Beide vrouwen hebben een lange weg in de gezondheidszorg afgelegd. Vooral Dagmar. "Ik was totaal gehospitaliseerd. Ik ging ziekenhuis in en uit. Op een gegeven moment dacht ik: stort toch allemaal lekker in elkaar, ik ga weg. Ik kwam er achter dat je de wereld naar je eigen hand kunt zetten. Na drie dagen werd mijn ontslag getekend."

Dagmar stortte zich op het vrijwilligerswerk, ging maatschappelijkwerk studeren en vond zelfs een betaalde baan bij de Federatie Gehandicapten Raad.

Yvonne werkte tot voor kort als zelfstandigheidstherapeute voor blinden en slechtzienden. Ondanks dat het haar werd afgeraden heeft ze haar studie doorgezet en zelf bekostigd.

Een droom van Dagmar en Yvonne is het krijgen een kind. De documentairemakers volgen Yvonne tijdens haar bezoeken aan de verloskundige. Door een oogziekte is Yvonne vanaf haar 26e blind. Ze heeft besloten geen erfelijkheidsonderzoek te doen. Want: "Een mens draagt tachtig erfelijke eigenschappen met zich mee. Ik ben toch blij dat mijn ouders toentertijd niet konden weten dat ik een handicap zou hebben. Anders hadden ze misschien besloten tot abortus. Ik ben hartstikke blij dat ik leef."

De documentairemakers volgen nauwgezet de zwangerschap van Yvonne tot aan de geboorte van hun zoon Bas. Ze lochenstrafen de scepsis van hun omgeving: is het geen dwaas besluit als twee gehandicapten vrouwen een kind willen? "Dan kan ik best wel pissig worden, want je denkt toch niet dat wij zomaar een kindje nemen -

